

камъ да стои при мене, да ме обича, да ми пѣе, да ми приказва и разсмива. Това ми услажда живота. Никому другиму не го давамъ.

Като си мислѣше така, човѣкътъ пакъ хвърли очи на Мариуса. Но не рачи да каже нито една дума за този непознатъ момъкъ прѣдъ Козета. При друга срѣща той не можа да се въздържи, та каза:

— Ама че надутъ момъкъ! Какво ли иска да покаже?

— Кой момъкъ, запита тя присторено, като че сега за пръвъ пѣтъ го вижда.

— Колко съмъ глупавъ! помисли си старецътъ. Тя даже не го забѣлѣжила, а пѣкъ азъ ѣ го показвамъ.

О, старческо добродушие! Ти повѣрва, че тя не го познава!

Ала старецътъ забѣлѣжи, че Мариусъ постоянно ги слѣди, задирѣ ги. Тогава бащата почна да избѣгва съ Козета отъ градината. Не отиваха сѣки день, или пѣкъ отиваха, но по други пѣтеки. Момчето обаче тичаше подирѣ имъ и винаги можеше да ги намѣри.

— Този хлапакъ е влюбенъ до безумие въ Козета, си прошепна той. А пѣкъ тя хичъ не иска и да го знае.

При всичко това старецътъ се разтревожваше всѣки пѣтъ, щомъ се срѣщнатъ съ Мариуса. Но единъ пѣтъ нѣщо много го изплаши. Бѣха седнали на една скамейка въ градината. Като зърна подиръ нѣколко врѣме, че омразниятъ момъкъ пакъ се мѣрна, старецътъ стана и каза:

— Хайде, Козето, да си ходимъ.

— Още отъ сега ли? възрази тя.

Това нѣщо порази стареца. Той разбра, че и тя